

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a členů JUDr. Václava Dudy, JUDr. Petra Kulawiaka, Mgr. Ing. Michala Hanycha, JUDr. Petra Čápa a doc. Jana Kociny, Ph.D., ve věci kárné navrhovatelky: **předsedkyně Městského soudu v Praze**, se sídlem Spálená 6/2, Praha 2, proti kárně obviněné: **JUDr. Janě Humeni**, soudkyni Obvodního soudu pro Prahu 8, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudkyně ze dne 28. 11. 2022,

t a k t o :

Podle § 314r odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, přiměřeně aplikovaného v kárném řízení dle § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, na návrh kárné navrhovatelky

se schvaluje dohoda o vině a kárném opatření,

která byla uzavřena mezi kárnou navrhovatelkou a kárně obviněnou dne 28. 11. 2022, ve znění dodatku ze dne 19. 4. 2023 uzavřeného při jednání kárného soudu, na základě níž

JUDr. Jana Humeni,
soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 8,
nar. X,
bytem X,

se uznává vinnou

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.

že

v trestní věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 8 pod sp. zn. 2 T 9/2022 po vyhlášení rozsudku dne 21. 6. 2022, kterým byl obžalovaný M. M., narozený X, zproštěn podle § 226 písm. d) trestního řádu obžaloby, současně mu bylo podle § 99 odst. 1, odst. 4

trestního zákoníku uloženo ochranné léčení psychiatrické a protitoxikomanické ústavní formou a byl propuštěn z vazby, v rozporu s ustanovením § 74 odst. 2 trestního řádu v takovém případě nepřipouštějícím odkladný účinek stížnosti, jako předsedkyně senátu poučila strany o přípustnosti stížnosti proti usnesení o propuštění z vazby a o odkladném účinku podané stížnosti státního zástupce v případě jejího podání ihned po vyhlášení rozhodnutí, po podání odvolání proti rozsudku a stížnosti proti usnesení o propuštění z vazby přítomnou státní zástupkyní přiznala podané stížnosti odkladný účinek a obžalovaného ponechala ve vazbě, přičemž z vazby byl obžalovaný propuštěn až dne 20. 7. 2022 na základě příkazu Městského soudu v Praze k propuštění obžalovaného z vazby ze dne 20. 7. 2022, č. j. 7 To 223/2022-417; v období od 21. 6. 2022 do 20. 7. 2022 tak na něm byla vazba vykonávána v rozporu se zákonem,

tedy

zaviněně porušila povinnost soudce vykonávat svou funkci svědomitě uvedenou v § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

čímž se dopustila

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

a za to se jí ukládá

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb.

kárné opatření

snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců.

Odůvodnění:

I. Návrh na zahájení kárného řízení

[1] Předsedkyně Městského soudu v Praze JUDr. Jaroslava Pokorná (dále jen „kárná navrhovatelka“) doručila dne 13. 12. 2022 Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen „kárný soud“ či „NSS“) podle § 8 odst. 2 písm. f) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kárný zákon“) návrh ze dne 28. 11. 2022 na zahájení kárného řízení proti JUDr. Janě Humeni, soudkyni Obvodního soudu pro Prahu 8, bytem X (dále jen „kárně obviněná“). Obvinila ji ze zaviněného porušení povinnosti soudce a ohrožení důvěry ve spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Toho se měla dle formulace kárného návrhu dopustit tím, že:

„v trestní věci vedené Obvodním soudem pro Prahu 8 pod sp. zn. 2 T 9/2022 po vyhlášení rozsudku dne 21. 6. 2022, kterým byl obžalovaný M. M., narozený X, zproštěn podle § 226 písm. d) trestního řádu obžaloby, a současně mu bylo podle § 99 odst. 1, odst. 4 trestního zákoníku uloženo ochranné léčení psychiatrické a protitoxikomanické ústavní formou, a byl propuštěn z vazby, v rozporu s ustanovením § 74 odst. 2 trestního řádu v takovém případě nepřipouštějícím stížnost, jako předsedkyně senátu poučila strany o přípustnosti stížnosti proti usnesení o propuštění z vazby, a o odkladném účinku podané stížnosti státního zástupce v případě jejího podání ihned po vyhlášení rozhodnutí, po podání odvolání proti rozsudku a stížnosti proti usnesení o propuštění z vazby přítomnou státní zástupkyní přiznala podané stížnosti odkladný účinek a obžalovaného ponechala ve vazbě, přičemž z vazby byl obžalovaný propuštěn až dne 20. 7. 2022 na základě příkazu Městského soudu v Praze k propuštění obžalovaného z vazby ze dne 20. 7. 2022, č. j. 7 To 223/2022-417. V období od 21. 6. 2022 do 20. 7. 2022 tak na něm byla vazba vykonávána v rozporu se zákonem.“

[2] Kárná návrhvatelka poukázala na to, že v dané trestní věci bylo rozhodováno zejména na základě znaleckého posudku, který u obžalovaného v době spáchání souzeného činu diagnostikoval paranoidní schizofrenii a vymizelé ovládací i rozpoznávací schopnosti; zároveň konstatoval nebezpečnost jeho pobytu na svobodě umocňovanou tím, že se již v minulosti dopustil agresivního jednání. Kárně obviněná z těchto důvodů očekávala, že jí vyhlášený zprošťující rozsudek bude akceptován, neboť obžalovanému tímž rozhodnutím současně uložila ochranné psychiatrické a protitoxikomanické léčení v ústavní formě; mělo tedy dojít toliko ke změně zákonného titulu pro omezení osobní svobody obžalovaného. Ten přitom rozsudek akceptoval a práva odvolání proti němu se vzdal. Situace, kdy proti předmětnému rozhodnutí brojila státní zástupkyně, byla pro kárně obviněnou překvapivá, což vedlo k jejímu pochybení při aplikaci § 74 odst. 2 trestního řádu. Kárná návrhvatelka zdůraznila, že obžalovaný vzdáním se odvolání proti rozsudku souhlasil s tím, že jeho osobní svoboda bude kontinuálně i nadále omezena. Tato specifika dle ní odlišují projednávanou věc od jiných (doposud judikovaných) případů porušení pravidel vazebního řízení.

[3] K osobě kárně obviněné návrhvatelka uvedla, že se jedná o doposud kárně zcela bezúhonnou soudkyni působící v justici od 1. 4. 2016; používá přitom vysoké odborné i lidské renomé na všech soudech, kde doposud působila. Od 1. 1. 2022 je místopředsedkyní Obvodního soudu pro Prahu 8 pro trestní úsek; za dobu jejího relativně krátkého působení tento značně problematicky fungující úsek zaznamenal nepřehlédnutelný kvalitativní posun. Navrhvatelka uzavřela, že kárně obviněná je kvalitní a erudovaná soudkyně, po lidské stránce bezproblémová, navíc organizačně zdatná manažerka.

II. Předložení dohody o vině a kárném opatření

[4] Kárnému soudu byla společně s kárným návrhem doručena také dohoda o vině a kárném opatření uzavřená dne 28. 11. 2022 mezi kárnou návrhvatelkou a kárně obviněnou, která v ní prohlásila, že spáchala skutek uvedený v kárném návrhu, čímž se dopustila kárného provinění podle zákona o soudech a soudcích. Kárná návrhvatelka a kárně obviněná se společně dohodly na uložení kárného opatření - důtky.

[5] Kárný soud postupem podle § 13 kárného zákona zjistil, že sjednaná dohoda se týká skutku, který se stal, neboť má oporu v předložených důkazech (zejména spise Městského soudu v Praze sp. zn. Spr 2353/2022 a spise Obvodního soudu pro Prahu 8 sp. zn. 2 T 9/2022); dále ověřil, že vymezení skutku uvedené v dohodě odpovídá jeho precizaci v kárném návrhu. Soud proto dospěl k závěru, že návrh na schválení dohody je projednatelný, za účelem čehož nařídil ve věci jednání [nikoliv veřejné zasedání podle § 314q odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), neboť dle předběžného názoru kárného senátu měl pochybnosti o schvalitelnosti předložené dohody].

III. Jednání

[6] Jednání proběhlo formou videokonference dne 19. 4. 2023 za osobní účasti zástupce kárné navrhovatelky (řádně pověřeného místopředsedy Městského soudu v Praze pro trestní úsek) a kárně obviněné.

[7] Zástupce kárné navrhovatelky shrnul, že kárně obviněná přiznala odkladný účinek stížnosti státního zástupce v situaci, kdy jej trestní řád nepřipouští, což vedlo k výkonu vazby na obžalovaném v rozporu se zákonem; tímto jednáním se dopustila zaviněného porušení povinnosti soudce a tedy kárného provinění. Zdůraznil však, že kárně obviněná je doposud zcela bezúhonná, vysoce respektovaná a erudovaná trestní soudkyně, za kterou je obrovské množství odvolacím soudem kladně hodnocené odvedené práce; zároveň je velmi zdatnou manažerkou v pozici místopředsedkyně Obvodního soudu pro Prahu 8 pro trestní úsek. Ke specifikům vytýkaného kárného deliktu uvedl, že v řešené trestní věci vše bezrozporně směřovalo ke zprošťujícímu rozsudku a současnému uložení ochranného léčení v ústavní formě; státní zástupkyně však překvapivě výsledek řízení neakceptovala a proti takovému rozhodnutí podala odvolání. Kárně obviněná v dané situaci primárně správně rozhodla, že obžalovaného propouští z vazby. Státní zástupkyně i proti tomuto usnesení podala opravný prostředek; taková stížnost nemá odkladný účinek, což ovšem kárně obviněná přehlédla a obžalovaného ponechala ve vazbě. Zástupce kárné navrhovatelky poukázal na to, že obžalovaný byl srozuměn s tím, že jeho svoboda bude i nadále omezena, byť na základě jiného zákonného titulu; toto sám akceptoval, když se vzdal práva odvolání proti rozsudku. V projednávané věci proto nenastal velmi závažný zásah do jeho lidské svobody, neboť obžalovaný ani neměl požívat plné osobní svobody. Navrhované kárné opatření v podobě uložení důtky dle zástupce navrhovatelky odpovídá všem specifikům daného případu.

[8] Kárně obviněná se ztotožnila s přednesem zástupce kárné navrhovatelky. Konstatovala, že k jejímu pochybení bezesporu došlo. Zdůraznila, že po celou dobu daného trestního řízení vnímala, že obžalovaný je pro společnost nebezpečný, neboť se opakovaně dopouštěl protiprávního jednání. Následně učinila prohlášení ve smyslu § 314q odst. 3 trestního řádu (§ 25 kárného zákona), že rozumí sjednané dohodě, je jí zřejmé co tvoří podstatu skutku, je si vědoma jeho právní kvalifikace i možného postihu. Prohlášení o vině a sjednání kárného opatření učinila dobrovolně a zná důsledky dohody, zejména že v řízení nebude prováděno dokazování ke skutku.

[9] Kárný soud poučil účastníky řízení o tom, že podle jeho konstantní judikatury lze dohodu o vině a kárném opatření uzavřít až po zahájení kárného řízení pro předmětný skutek (tedy doručení předmětného kárného návrhu), především ale poté, kdy byl kárně obviněný poučen o svých procesních právech (srov. rozhodnutí NSS ze dne 1. 6. 2020, č. j. 11 Kss 2/2020-88, odst. [13], či ze dne 18. 1. 2021, č. j. 11 Kss 7/2020-42, odst. [9]). Na základě tohoto poučení zástupce kárné navrhovatelky i kárně obviněná při jednání výslovně prohlásili, že s obsahem dohody ze dne 28. 11. 2022 i nadále souhlasí, čímž ji stvrdili (aktualizovali) ke dni konání jednání. Shodně kárný soud postupoval již např. v řízení sp. zn. 13 Kss 3/2021 či 13 Kss 4/2021.

[10] Následně kárný soud informoval účastníky řízení, že akceptuje jimi předloženou dohodu co do vymezení skutku, ovšem dospěl k předběžnému právnímu názoru, že sjednané kárné opatření (důtku) nepovažuje za přiměřené spáchanému provinění, což by bylo překážkou bránící ve schválení takové dohody. Zástupce kárné navrhovatelky i kárně obviněná v reakci na toto poučení projevíli zájem i nadále skončit kárné řízení konsensuálně, pročez požádali o přerušení jednání za účelem sjednání dodatku k původně předložené dohodě, jímž by změnili sjednané kárné opatření; soud této žádosti vyhověl.

[11] Po přerušení jednání zástupce kárné navrhovatelky sdělil, že mezi ním a kárně obviněnou došlo ke sjednání dodatku k původně předložené dohodě ze dne 28. 11. 2022, který byl kárnému soudu předložen. Dle něj se strany dohodly na *„změně uzavřené dohody o vině a kárném opatření v bodě IV. „Kárné opatření“ tak, že za kárné provinění popsané v bodě II. dohody o vině a kárném opatření bude uloženo opatření podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců. Ve zbývajícím obsahu je dohoda o vině a kárném opatření nedotčena.“* Zástupce kárné navrhovatelky i kárně obviněná shodně navrhli, aby byla dohoda ve znění tohoto dodatku schválena. Kárný soud konstatuje, že již např. v řízení sp. zn. 13 Kss 2/2022 připustil, aby účastníci kárného řízení sjednali během veřejného zasedání zcela novou dohodu o vině a kárném opatření, pročez v projednávané věci neshledal důvod neakceptovat předloženou změnu původní dohody; nadále proto rozhodoval o návrhu na schválení dohody ze dne 28. 11. 2022, ve znění jejího dodatku ze dne 19. 4. 2023.

[12] Dokazování se v řízení o schválení dohody o vině a kárném provinění podle § 314q odst. 6 trestního řádu (§ 25 kárného zákona), až na důkazy, které by mohly mít vliv na posouzení přiměřenosti výše sjednaného kárného opatření, neprovádí. Soud proto jako důkaz konstatoval toliko pracovní hodnocení JUDr. Jany Humeni ze dne 27. 10. 2022, sp. zn. 60 Spr 1022/2022, a ze dne 15. 11. 2022, sp. zn. 40 Spr 1491/2022.

IV. Posouzení věci kárným soudem

[13] Kárný soud předesílá, že uzavření dohody o vině a kárném opatření v kárném řízení je přípustné (srov. usnesení NSS ze dne 17. 1. 2019, č. j. 13 Kss 5/2018-71, či ze dne 10. 6. 2019, č. j. 11 Kss 2/2019-5). Sjednání takové dohody přitom soud považuje *„za vhodné vyústění kárného řízení, protože jde o projev žádoucí sebereflexe na straně kárně obviněného soudce“* (srov. rozhodnutí NSS ze dne 15. 4. 2019, č. j. 11 Kss 8/2018-199). Lze také dodat, že *„především v případech, kdy je kárným navrhovatelem předseda soudu, u něhož kárně obviněný soudce působí, sjednání a uzavření dohody o vině a kárném opatření posouvá*

vztah kárného návrhovatele a kárně obviněného do roviny spolupráce namísto postavení proti sobě stojících stran řízení. To zajistě přispěje k lepší atmosféře na pracovišti a umožní to vedení soudu lépe pracovat s kárně obviněným soudcem na odstranění nedostatků, jež jsou předmětem kárného návrhu“ (srov. rozhodnutí NSS ze dne 10. 6. 2019, č. j. 11 Kss 2/2019-51); obdobně to ovšem zajisté platí také ve vztahu k funkcionářům nadřízeného (kontrolu vykonávajícího) soudu.

[14] Vycházejí přiměřeně z § 314r odst. 2 věty první trestního řádu, dle něž *soud dohodu o vině a trestu neschválí, je-li nesprávná nebo nepřiměřená z hlediska souladu se zjištěným skutkovým stavem nebo z hlediska druhu a výše navrženého trestu, případně ochranného opatření, nebo nesprávná z hlediska rozsahu a způsobu náhrady škody nebo nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení, anebo zjistí-li, že došlo k závažnému porušení práv obviněného při sjednávání dohody o vině a trestu*, se kárný soud zabýval otázkou splnění zákonných předpokladů pro schválení předložené dohody o vině a kárném opatření. Těmi *a contrario* je, že 1/ jednání, jehož se dohoda týká, má charakter kárného provinění, a že 2/ ve vztahu k tomuto jednání je návrh včasný.

[15] Podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je kárným proviněním *zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů*. Dle § 80 odst. 1 téhož zákona má soudce povinnost vykonávat svou funkci svědomitě.

[16] Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Základní právo na osobní svobodu je jedno z nejdůležitějších základních práv; kárná provinění spojená se zásahem do osobní svobody proto kárné senáty hodnotí dlouhodobě jako velmi závažná (srov. rozhodnutí NSS ze dne 10. 6. 2019, č. j. 11 Kss 1/2019-87, či ze dne 27. 4. 2010, č. j. 12 Kss 5/2009-74). Obecně k problematice kárných provinění soudců spočívajících v pochybení při rozhodování o vazbě pak srov. např. rozhodnutí NSS ze dne 22. 11. 2012, č. j. 16 Kss 5/2012-97, ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 6/2013-102, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 11 Kss 3/2014-58, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 13 Kss 7/2014-33, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 16 Kss 3/2015-60, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 11 Kss 8/2017-48, ze dne 7. 6. 2017, č. j. 13 Kss 3/2017-77, ze dne 6. 9. 2017, č. j. 13 Kss 5/2017-120, ze dne 10. 6. 2019, č. j. 11 Kss 1/2019-87, ze dne 21. 10. 2019, č. j. 11 Kss 4/2019-128, či ze dne 1. 6. 2020, č. j. 11 Kss 2/2020-88.

[17] Podle § 74 odst. 2 trestního řádu platí, že *odkladný účinek má pouze stížnost stran proti rozhodnutí o případnutí peněžitě záruky státu a stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o propuštění obviněného z vazby, nejde-li o propuštění z vazby po vyhlášení zprošťujícího rozsudku*. Byl-li však státní zástupce přítomen při vyhlášení rozhodnutí, má jeho stížnost odkladný účinek jen tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí. Komentářová literatura poukazuje na to, že „dřívější úprava, jež umožňovala, aby poté, co byl nad obžalovaným vyhlášen zprošťující rozsudek a bylo rozhodnuto o jeho propuštění z vazby na svobodu soudem prvního stupně, byl obžalovaný přesto ponechán i nadále ve vazbě na základě stížnosti státního zástupce směřující proti rozhodnutí soudu o propuštění obžalovaného z vazby na svobodu až do doby rozhodnutí soudu druhého stupně, byla významně dotčena jednak nálezem Ústavního soudu 89/2010 (č. 163/2010 Sb.), jednak novelou trestního řádu provedenou

zákonem č. 459/2011 Sb. (pozn. NSS: účinnou již od 1. 1. 2012). [...] Vzhledem k tomu, že obviněný byl rozhodnutím soudu zcela zproštěn obžaloby, je v dané chvíli zřejmé, že vazební důvody již nejsou dány a že další trvání vazby není dále opodstatněno. Právě proto soud vzápětí po vydání zprošťujícího rozsudku vydává též usnesení o propuštění z vazby na svobodu. Ústavním soudem zrušené ustanovení § 74 odst. 2 části věty druhé za středníkem pak ve své podstatě představovalo oprávnění státního zástupce rozhodnutí soudu o propuštění z vazby na svobodu, byť na časově omezenou dobu, do doby rozhodnutí stížnostního soudu, zvrátit. Z hlediska ústavnosti je přitom stěžejí akceptovatelné, aby kontinuita omezení osobní svobody vazbou nebyla zprošťujícím rozsudkem nijak narušena. Podle názoru Ústavního soudu tato zákonná úprava opravňující státního zástupce k podání stížnosti s odkladným účinkem odporuje úzké interpretaci čl. 5 odst. 1 písm. c) EÚLP ve spojení s čl. 5 odst. 3 EÚLP. Ústavní soud proto dospěl k závěru, že napadená část citovaného ustanovení je v přímém rozporu s požadavky plynoucími z principů obsažených v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, které tak nejsou českou právní úpravou respektovány. Pokračující omezení osobní svobody po vydání zprošťujícího rozsudku přestává být ospravedlnitelné z hlediska veřejného zájmu na účinném stíhání trestné činnosti, protože není naplněn požadavek přítomnosti zesílených důvodů pro další trvání vazby. Důvod pro další trvání vazby spočívající ve zcela neodůvodněném hypotetickém závěru o možnosti vyhovění odvolání odvolacím soudem je zcela libovolný, odporující čl. 8 odst. 2, odst. 5 LPS nejen tím, že rozšiřuje nad zákonný rámec důvody pro omezení osobní svobody, ale také tím, že klade stěžovatelům k tíži implicitně předpokládanou nezpůsobilost soudu prvního stupně vyvrátit jejich obhajobu. Nové znění citovaného odstavce reflektuje závěry obsažené ve výše citovaném nálezu Ústavního soudu a již neumožňuje, aby byl obžalovaný poté, co soud prvního stupně vyhlásil zprošťující rozsudek, držen ve vazbě pouze na základě stížnosti podané státním zástupcem.“ (srov. ŠÁMAL, P., RŮŽIČKA, M. § 74 [Stížnost proti rozhodnutí o vazbě]. In: ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 955–957).

[18] Skutek, tak jak je popsán ve sjednané dohodě (tedy udělení poučení o odkladném účinku stížnosti státního zástupce v situaci, kdy jej trestní řád výslovně nepřipouští, a jeho následné přiznání takto podanému oprávněnému prostředku, v důsledku čehož byl obžalovaný 30 dní nezákonně držen ve vazbě) je bezpochyby kárným proviněním ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neboť se jedná o zjevně a objektivně nesprávný postup kárně obviněné, který svědčí o nesvědomitém (nepozorném) výkonu funkce soudce v dané trestní věci. Kárný soud také dospěl k závěru, že uzavřená dohoda o vině a kárném opatření splňuje podmínky přiměřeně aplikovaného § 175a odst. 1 trestního řádu a obsahuje náležitosti podle odst. 6 téhož ustanovení. Nevystaly ani žádné pochybnosti o zachování subjektivní i objektivní lhůty k podání kárného návrhu (§ 9 odst. 1 kárného zákona).

[19] Kárný soud podotýká, že oproti přeložené dohodě upravil (zpřesnil) popis skutku tak, že v odst. 2 kurzívou psaného textu namísto věty „v rozporu s ustanovením § 74 odst. 2 trestního řádu v takovém případě nepřipouštějícím stížnost“ uvedl ve výroku tohoto rozhodnutí „v rozporu s ustanovením § 74 odst. 2 trestního řádu v takovém případě nepřipouštějícím odkladný účinek stížnosti“, neboť předmětné ustanovení trestního řádu nevylučuje podání stížnosti proti rozhodnutí o propuštění obviněného z vazby v případě jeho propuštění po vyhlášení zprošťujícího rozsudku jako takové, nýbrž v této situaci toliko zapovídá její odkladný účinek; popis skutku formulovaný v dohodě byl proto

z tohoto hlediska nepřesný. Učiněná změna přitom nikterak nenarušuje podstatu žalovaného skutku; jedná se toliko o přípustnou formulační úpravu.

[20] Při úvaze o přiměřenosti sjednaného druhu a výměry kárného opatření vycházel kárný soud ze závěru rozhodnutí NSS ze dne 17. 1. 2019, č. j. 13 Kss 5/2018-71, odst. [15], podle nějž *„aprobováním dohody o vině a kárném opatření nesmí být popřen smysl a účel kárného řízení.“* Zároveň měl ovšem soud na zřeteli, že *„z povahy věci bývá výsledkem dohody pro kárně obviněného příznivější kárné opatření, než jaké by zpravidla přicházelo v úvahu při ukládání kárného opatření kárným soudem po provedeném dokazování. Jinak řečeno, sama okolnost uzavření dohody představuje intenzivní polehčující okolnost, jež se projeví v tom, že kárný soud dohodu neschválí, pouze pokud je dohodnuté kárné opatření zjevně (výrazně) nepřiměřené, nikoli jen nepřiměřené* (srov. rozhodnutí NSS ze dne 1. 6. 2020, č. j. 11 Kss 2/2020-88).

[21] V první řadě je třeba konstatovat, že sjednané kárné opatření (snížení platu o 10 % na dobu 6 měsíců) je sankcí, jejíž uložení v kárném řízení zákon umožňuje [srov. § 88 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích]. Kárný soud při hodnocení přiměřenosti tohoto kárného opatření zohlednil ve prospěch kárně obviněné především její velmi pozitivní pracovní hodnocení (a to jak v pozici trestní soudkyně, tak místopředsdkyně trestního úseku Obvodního soudu pro Prahu 8), jež ostatně několikrát zopakoval sám zástupce kárné navrhovatelky taktéž při jednání; dále soud kladně hodnotil sebereflexi a projevenou lítost kárně obviněné a samu skutečnost sjednání dohody o vině a kárném opatření. Kárně obviněná navíc doposud nebyla kárným soudem trestána.

[22] Na druhé straně ovšem kárný soud v neprospěch kárně obviněné zohlednil především to, že se jedná o velmi závažný skutek; šlo o nerespektování (či neznalost) pravidla explicitně vyjádřeného v trestním řádu, jež se přímo dotýká osobní svobody jednotlivce jakožto jednoho z nejdůležitějších základních práv. Právě v důsledku pochybení kárně obviněné byl obžalovaný nezákonně držen ve vazbě 30 dní. Nejedná se přitom o novou právní úpravu; vyloučení odkladného účinku stížnosti státního zástupce proti rozhodnutí o propuštění obviněného z vazby po vyhlášení zprošťujícího rozsudku bylo do trestního řádu (jak shora uvedeno – v reakci na nález Ústavního soudu č. 163/2010 Sb.) zavedeno již jeho novelou provedenou zákonem č. 459/2011 Sb. s účinností od 1. 1. 2012. Ve prospěch kárně obviněné bylo argumentováno tím, že státní zástupce neakceptoval předvídatelný výsledek řízení v podobě zprošťujícího rozsudku a podal proti němu odvolání, což ji překvapilo. Kárný soud v reakci na to předně konstatuje, že nelze přenášet odpovědnost soudce za zákonnost jeho postupu v jím souzené věci na státního zástupce či obhájce obžalovaného; i kdyby snad byl soudce zaskočen neočekávaným procesním úkonem kteréhokoli subjektu trestního řízení, není možné touto skutečností marginalizovat jeho případné pochybení. Nadto v nyní projednávané věci je třeba poukázat na to, že státní zástupkyně v rámci své závěrečné řeči přednesené při hlavním líčení dne 21. 6. 2022 uvedla, že obžalovaného navrhuje uznat vinným úmyslným zločinem opilství dle § 360 odst. 1 trestního zákoníku a požaduje mu uložit *„trest, který je uveden v obžalobě, tzn. nepodmíněný se zařazením do věznice s ostrahou ve výměře 3,5 roku“* (srov. protokol o hlavním líčení č. j. 2 T 9/2022-382). Dle kárného soudu tedy nelze tvrdit, že odvolání státní zástupkyně proti zprošťujícímu rozsudku, stejně jako její stížnosti proti propuštění obžalovaného z vazby, mohly být pro kárně obviněnou zcela překvapivé, pakliže nevyhověla (v obžalobě i závěrečné řeči prezentovanému) návrhu státní zástupkyně

nejen co se týče druhu a výše trestu, ale také samotného uznání viny obžalovaného. Za okolnost relativizující pochybení kárně obviněné tkvící v připuštění výkonu zjevně nezákonné vazby nelze podle kárného soudu považovat ani to, že obžalovaný byl srozuměn s tím, že jeho svoboda bude i nadále omezena, když akceptoval, že se podrobí ústavnímu léčení. Je totiž třeba zdůraznit, že byť se v obou případech jedná o zákonné důvody pro zásah do osobní svobody člověka, instituty trestní vazby (výjimečného zajišťovacího nástroje trestního řízení) a ochranného léčení ústavní formou (ochranného opatření) nelze rozhodně považovat za srovnatelné, a to jak z hlediska jejich povahy a účelu, tak místa a podmínek jejich výkonu. Navíc skutečnost, že sám obžalovaný odvoláním nebrojil proti uložení ochranného léčení ústavní formou, ještě neznamená, že tím implicitně akceptoval jakoukoli podobu a formu omezení své osobní svobody. Konečně, jelikož státní zástupkyně podala odvolání (mající *ex lege* suspenzivní účinek) proti rozsudku, jímž bylo mimo jiné obžalovanému uloženo ochranné opatření, nenabyl právní moci ani tento výrok napadeného rozhodnutí a obžalovaného proto nebylo možné z vazby přemístit do zařízení příslušného k výkonu ochranného léčení ústavní formou. Obžalovaný by tedy musel být propuštěn na svobodu, což se nestalo. Právě z těchto důvodů předběžně nepovažoval kárný soud původně předloženou dohodu, v níž byla jako kárné opatření sjednána toliko důtka, za přiměřenou.

[23] Na základě shora predestřených polehčujících a přitěžujících okolností tedy kárný soud poměřoval (nově dodatkem dohody) sjednané kárné opatření vytýkanému kárnému provinění a všem zjištěným okolnostem jeho spáchání; shledal jej přitom přiměřeným a proto sjednanou dohodu, ve znění dodatku, schválil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně kárného senátu